

Stark



N:o 1  
1962

Päätoimittaja Seppo Sadeoja Virvuntie 16 Tku 3  
Toimitussihteeri Terttu Airaksinen Yo-talo C 322, puh. 26 911  
Talous Ilkka Tielinen Kivikarttiontie 5 D puh. 30 007  
Eero Tuovinen  
Levikki Maila Turunen Vartiovuorenkatu 3 b puh. 30 735

## Ylioppilaskunta ja sen tehtävät

Turun Yliopiston Ylioppilaskunta ry:n sääntöjen 2 § määrittelee ylioppilaskunnan seuraavasti: ylioppilaskunta on Turun Yliopiston järjestysmuodossa edellytetty yliopiston opiskelevan nuorison virallinen järjestö, joka jakautuu itsehallintoon oikeutettuihin osakuntiin. Ja sama pykälä määrittelee myös ylioppilaskunnan tehtäväksi ja tarkoituksiksi «yhdistää jäsenensä toveripiiriksi, pitää yllä isänmaallis-kansallista henkeä jäsentensä keskuudessa sekä edistää ja tukea jäsentensä henkisiä ja taloudellisia harrastuksia». Nämä säännöt on edustajisto hyväksynyt äskettäin, mutta vastaa mainittu pykälä lähes täysin vastaavaa pykälää jo ylioppilaskunnan ensimmäisissä säännöissä 40 vuotta sitten. Luonnollisesti ylioppilaskunnan toiminnalle asetettavat vaatimukset ovat aivan toiset nyt kuin ensimmäisen 30 vuoden aikana. Kun yliopiston opiskelijamäärä oli vain muutamia satoja, oli luonnollista, että juuri ylioppilaskunnalla

oli opiskelijoiden yhdyssiteenä ensiarvoisen tärkeä tehtävä.

Nämä «alkuajat» ovat ylioppilaskuntamme sisäisen ja läheisen hengen kulta-aikaa, mutta kun Turun Yliopiston opiskelijoiden määrä viiskymmenluvun aikana kohosi erittäin nopeasti, osoittautui ylioppilaskunta kykenemättömäksi hoitamaan niitä kansalaiskasvatuksellisia tehtäviä, jotka sille sekä periaatteellisesti että säännösten mukaisesti kuului. Tästä huomiosta oli seurauksena voimakas pyrkimys muodostaa kiinteämpiä ja pienempiä toimintakelpoisempia yhteenliittymiä — osakuntia. Neljä-viisi vuotta sitten tapahtunut osakuntien muodostuminen siirsi kansalaiskasvatuksen, sisäisen yhteishengen luomisen ja monet yksityiskohtaisemat tehtävät uusille yhteenliittymille ja vapautti ylioppilaskunnan muihin — ei parempiin eikä huonompiin — tehtäviin.

Tällä hetkellä näkisin ylioppilaskunnalla olevan kolmen laatuisen tehtävän.

Ensinnä yliopiston järjestysmuodon mukaisen kansalaiskasvatustehtävän koordinointi ja yhteistyöapu osakunnille. Tähän toiminta-alueeseen katson kuuluvan myös esimerkiksi kulttuuritoiminnan Studia Generalia-luentoineen, kaikkien ylioppilaskunnan piirissä elävien kulttuuriharrasteiden sekä henkisen että taloudellisen tukemisen. Eräs tehtävä, joka mielestäni ylioppilaskunnan on laskettava omakseen, on järjestötoiminnan koulutuksen antaminen niin monelle jäsenelle kuin mahdollista. Eräänä syynä tähän näen sen suunnattoman järjestäytymissuuntauksen, joka vallitsee tämänhetkisen yhteiskuntamme kaikilla aloilla. Tuskin kukaan akateemisen loppututkinnon suorittanut voi aikanaan välttyä joutumasta ainakin jonkin verran järjestötoimintaan mukaan ja tällöin on se kasvatuksen osa, jonka korkeakoulumme jättävät täysin antamatta, hoidettava ylioppilaskunnan toimesta. Katsoisin tehtävän enemmänkin kuuluvan ylioppilaskunnalle, kuin osakunnille — ainakin kunnes osakuntien tai muiden ylioppilaskuntaa pienempien ylioppilasyhdistysten oikeudellinen asema on vahvistettu.

Toisena tehtäväalueena näkisin suhteet. Nykyajan termi «suhdetoiminta» ei suinkaan ole vielä ylioppilaille selkiintynyt. Juuri ylioppilaina tulisi ihmisen luoda mahdollisimman laajat ja hedelmälliset suhteet. Jatkuvasti kiihtyvällä vauhdilla kansainvälistyvässä maailmassa eivät ylioppilaatkaan saa jäädä sivusta katsojiksi, vaan ulkomaisten — mahdollisimman monien — suhteiden luominen ja ylläpito on ylioppilasorganisaatioiden velvollisuus. Tasapuolinen ja monipuolinen ulkomainen kanssakäyminen on osana avartamassa katsomustapaamme ja auttamaan meitä inhimillisen elämän eri ongelmien ymmärtämisessä. Lisättäessä ulko-

maista suhteidenvaihtoa on kuitenkin muistettava, että läheisten kanssaihmitemme kanssa solmitut suhteet ovat kaikki omiaan yhtenäistämään koko kansaa ja vain koko kansan yhteisin ponnistuksin saavutamme meille mahdollisen paikan maailman kulttuurikansojen joukossa. Kaikin käytettävissä olevin keinoin on myös pyrittävä ylioppilaita lähentämään siihen kansaan, josta he kuitenkin ovat lähtöisin ja josta imevät elinvoimansa. Tämän tehtävän suorittaminen on kuitenkin helpompaa osa- kuin ylioppilaskunnalle.

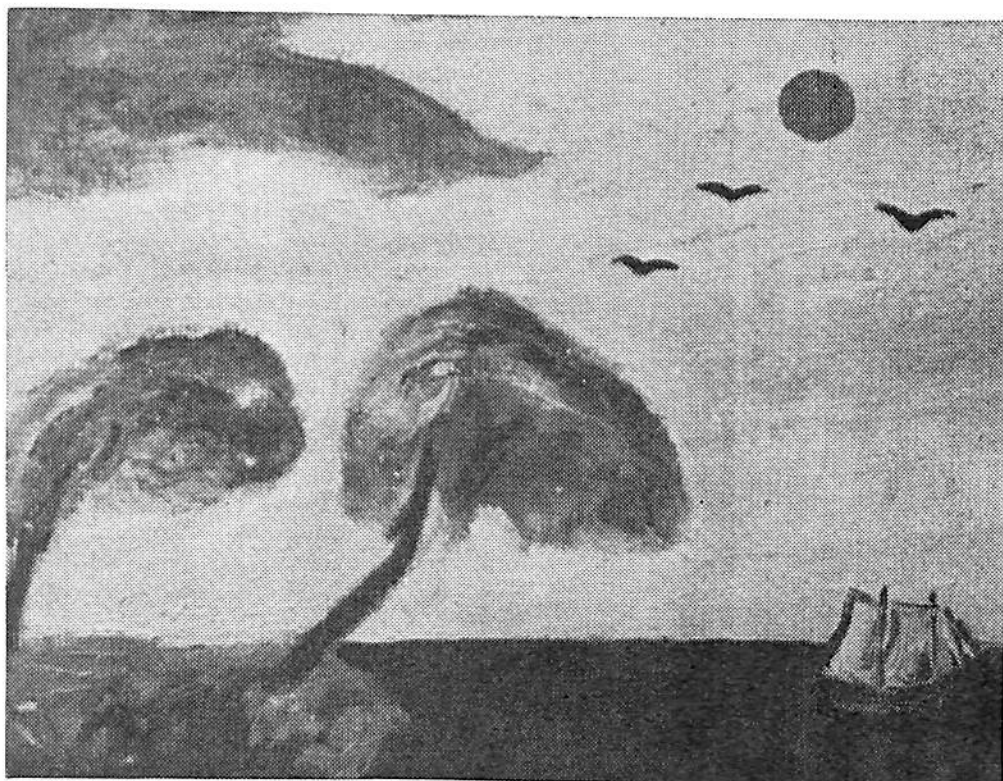
Ja ehkä tärkein ylioppilaskunnan tehtävistä on kolmas — sosiaalisten olojen parantaminen jäsenistönsä keskuudessa. Tähän toimintakenttään kuuluvat sellaiset instituutiot kuin ylioppilastalot, lainarahastot, ravintolat jne. Näillä sektoreilla on oma ylioppilaskuntamme pääsyt hyvään alkuun huomioiden jäsenistömme pienuuden ja nopean kasvun. Paljon on kuitenkin vielä edessä. Tämän tehtäväalueen suurimmat ongelmat — lainat, stipendit, asuntolat, joihin tarvitaan valtion tuki ja turva, on pyrittävä hoitamaan valtakunnallisissa puitteissa kansallisen ylioppilasliittomme kautta. Tämän liiton jäsenenä ylioppilaskunta edustaa koko jäsenistöään ja ajaa sen etuja sosiaalisissa kysymyksissä.

Totta kait ylioppilaskunnalla, jonka jäsenmäärä lähentelee neljää tuhatta, on lukuisasti — ainakin 4000 — muuta pienempää tehtävää, mutta olen pyrkinyt kartoittamaan summittaisesti ne suurimmat alueet, joiden yksityiskohtainen tutkiminen ja kartoitus on mahdollista vain ylioppilaskunnan koko jäsenistön aktiivisella tuella. Olen varma, että kyseisessä kartoitustyössä riittää tehtävää meille jokaiselle.

Kari R. Rahiala



# MAUNO MARKKULA



**Merimaisema**

Pari vuotta sitten ollessaan kotimatalla Kööpenhaminaan suoritetulta opintomatkalta Mauno Markkula kuoli laivassa. Hänen taidettaan ja siinä ilmeneviä mieltymyksiä ajatellen ei voi olla toteamatta jonkinlaista kohtalonyhteyttä taiteilijan töiden ja hänen elämänsä päättymisen kesken. Eihän Markkula tosin ollut mikään merimaalari sanan varsinaisessa mielessä — kaukana siitä —, mutta hän maalasi erityisen mielellään vettä. Usein tauluissa löytyi joki, jolla laiva tai proomu suurta savupilveä puhaltaen ponnisteli eteenpäin, tai järvinäkymä tai aava merenranta, jolla purjelaiva erottautui pienenä pisteenä. Lisäksi kaiken yllä loisti aurinko tai kuu, ei mikään tavallinen aurinko tai tavallinen kuu tosin, vaan

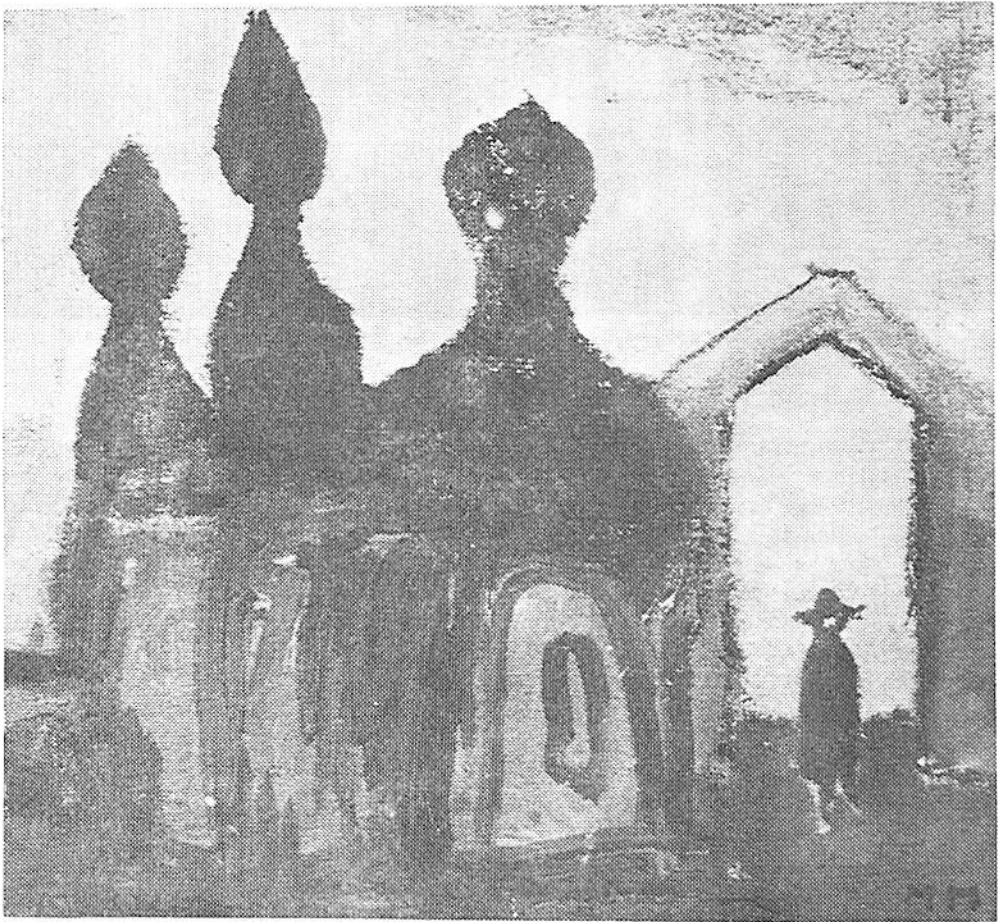
hehkuva, usein tulipunainen pallo tai keltainen sitruuna taivaalla. Jos taulu kuvasi merinäkömää, niin varsin luultavasti siitä löytyi myös joitakin lokkeja, jokunen vihreä puu ja taivas, jonka värisävyyhin taiteilija oli valuttanut tunteensa voimakkaiden pilvimuodostelmien hahmoon.

Näissä aiheissa ei sinänsä ole mitään ihmeellistä, näin voidaan todeta, mutta siinä tavassa, jolla Mauno Markkula aiheensa kuvasi, hän poikkesi huomattavasti aikalaisistaan. Tai ei ehkä kaikista aikalaisistaan, kuulin nimittäin äskettäin eräässä galleriassa esiteltävän paria Markkulan työtä, esittelijän todetessa kuin anteeksi pyytäen, että kyllähän tuollaisia jokainen alakoululapsi osaa maa-

lata. Markkulan taitessa korostuvat nimittäin naivistiset piirteet, mutta siitä huolimatta olisi erehdys pitää häntä yksinomaan naivistina, sillä hänellä oli erinomainen väriaisti, koloristisuus, joka oli alati johdonmukaista ja hänen tyyllilleen sekä maalaustavalleen luonteenomaista ja joka jo sekin erotti hänen työnsä alakoululasten maalauksista. Lisäksi Markkulan töissä piili tavattoman usein mielekkyttä. Olen ajatellut hänen töitään katsellessani, että niissä korostuu taiteilijan oma elämäntapa, yksinäisyys, selvästi. Hän saattoi kuvata esimerkiksi juhannustulta ja sen ympärillä tanssivia ihmisiä, mutta syrjässä muista istui kallonkielekkeellä yksinäinen mieshahmo, joka kaukaa katseli tanssijoita. Tämä ei ollut poikkeuksellista muissakaan töissä, tuntuu siltä,

että taiteilija sijoitti saman tumman hahmon moniin töihinsä — ei toiminnan keskipisteeseen, vaan jonnekin sivulle, ehkä onkivavan kanssa tai muuten vain, mutta erillisenä, yksinäisenä.

Markkula vietti nimittäin verraten erakkomaista elämää, etenkin viimeisinä vuosinaan. Hän syntyi vuonna 1905 pappiperheen poikana. Nuoruusvuosistaan lähtien hän kärsi lievistä käsi-invaliditeetistä, joka onneksi ei estänyt häntä käyttämästä pensseliä. Hän ei koskaan perustanut omaa perhettä, vaan eli äitinsä hoivailemana ja sittemmin yksin puutteellisissa oloissa ja laiminlyöden usein edes minimivaatimuksia vastaavan huolenpidon itsestään. Markkula ei alun perin tähdännyt taiteilijan uralle, vaan hän suoritti ensiksi ylioppilastutkinnon ja jat-



**Moskeija**

koi sen jälkeen opintojaan Helsingin yliopistossa opiskellen matematiikkaa, johon hänen innostuksensa kuitenkin verraten pian loppui. Tämän jälkeen seurasi lyhyt kausi konservatoriossa ja vihdoin Ateneumiin siirtyminen ja siellä lähes vuosikymmenen kestäneet opinnot. Viimeisten kahden vuosikymmenen ajan Markkula toimi vapaana taiteilijana, esiintyen ensi kerran yksityisnäyttelyssä Helsingin taidehallissa vuonna 1945. Tällöin hän sai arvostelijoiden taholta voisi melkein sanoa poikkeuksellisen suopean vastaanoton. Seuraavana vuonna Markkulan töitä lähetettiin Norjaan Suomen taiteen näyttelyyn, ja täälläkin saivat hänen työnsä ansaittua huomiota osakseen, vaikka perin harvat taiteilijat, joiden töitä näyttelyyn oli valittu, saivat myötämielisen vastaanoton. Etenkin hänen koloristisuutensa herätti arvostelijoiden huomiota ekspressiivisyydellään. Seuranneina vuosina hän järjesti yksityisnäyttelyitä, joskus myös maaseutukaupungeissa. Hänen viimeiset näyttelynsä Helsingissä saivat jo kasvavaa menestystä myös ostavan yleisön taholta, ja yht'äkkisen kuolemansa tapahtuessa Markkula oli käsittääkseni edelleen noususuunnassa, ainakin siitä päätellen, että keräilijät olivat jo kiinnittäneet huomionsa hänen töihinsä. Markkulan töistä on myös kuvajäljennöksiä viime vuosien Suomen taiteen vuosikirjojen numeroissa sekä juuri ilmestyneessä Suomen taidetta 1950-luvulla kuvaavassa teoksessa. Ajallinen perspektiivi ei tietenkään ole riittävä lopullisten päätelmien tekemiseen Markkulan sijoittumisesta Suomen taiteilijoiden joukossa, mutta on ilmeistä, että hän oli eräs värikkäimmistä persoonallisuuksista, jotka sotien jälkeisenä aikana alkoivat esiintyä taiteen forumilla. Sille, joka todella haluaa syventyä hänen maalaustensa symboliikkaan, avautuu niissä omalaatuinen, yksinäisen ihmisen maailma, joka on peitetty kirkkaihin, toisiinsa sulautuviin värivalööreihin. On erityisen merkityksellistä, että Mauno Markkulan töissä tuntuu myös olevan eräs henkilökohtaisen viehätysvoiman perustekijöistä, nimittäin se, etteivät ne tunnu menettävän tuoreuttaan pitkällisen tutkimisenkaan jälkeen, vaan ne

ikäänkuin avautuvat katselijalleen yhä uudelleen. Niiden kuvaama omalaatuinen maailma kiehtoo mielikuvitusta.

Markkulan taulujen motiiveista on jo mainittu edellä useita. Niiden luetteloa voitaisiin jatkaa, mainittakoon kuitenkin vain hänen erityinen mieltymyksensä kupoloihin ja linnantorneihin. Kupoliaihe oli eräs kaikkein dominoivimmista piirteistä näissä töissä. Kerrankin kun eräs Markkulan taiteilijaystävä nouti hänet maalausmatkalle Vantaan varrella olevien pienten koskien luo, niin perille saavuttua kumppanukset erosivat toisistaan, etteivät häiritsisi toistensa työskentelyä. Kun pari tuntia oli kulunut maalaamisen aloittamisesta, palasi ystävä Markkulan luo ja löysi hänet nukkumasta telinensä luota, kankaalle ei sen sijaan ollut vielä ilmestynyt yhtään pensselinvetoa. Ystävä herätti Markkulan ja huomautti tälle, että parin tunnin kuluttua pitäisi jo lähteä takaisin kotiin, ja kun Markkula oli todennut aloittavansa työskentelyn, erotettiin taas. Saatuaan työnsä valmiiksi ystävä palasi jälleen Markkulan luo uteliaana näkemään, minkälaisen koskimaisen tämä oli nyt maalannut. Taulua katsoessaan hän kuitenkin hämmästyi, sillä koskesta ei siinä näkynyt jälkeäkään, sen sijaan siinä kohosi kaksi kupolla.

Markkulan taiteilijanluonnetta kuvaavana piirteenä saanen mainita sen, että hän suhtautui omaan työskentelyynsä ehdottoman vakavasti eikä hänen maailmassaan ollut tilaa keinotekoisille nautintoaineille, ei alkoholille enempää kuin tupakallekaan. Lisäksi hän oli erittäin arvosteleva omaan tuotantoonsa nähden, hävittäen mieluummin ne työt, jotka eivät häntä miellyttäneet, kuin säilyttäen ne. Hän pysytteli aina uskollisena omalle maalaustavalleen eikä poikennut kerran omaksumastaan suunnasta muotivirtausten mukana, niin kuin aivan liian monet nykypolven maalareistamme ovat taipuvaisia tekemään. On vaikeata arvioida sitä vaikutusta, mikä Markkulalla oli aikansa toisiin maalareihin, mutta ei voi olla toteamatta, etteivät eräät niistä, jotka nykyisin harvalukuisiin naivisteihin kuuluvina noudattelevat hieman samansuun-

## Kotikaupunkejamme I

# Joensuu

---

taista maalaustapaa, jolle Markkula avasi edeltäjätien, kuitenkin töissään saa esiin sitä rehellistä maalaamisen iloa ja rehevää värien käyttöä, mikä on ominaista juuri ja ehkä voitaisiin sanoa vain Mauno Markkulan tölle.

Vaikka Markkulan työt pitäisi nähdä luonnossa eikä ainakaan mustavalkoisina jäljennöksinä, olen niiden suhteellisen harvinaisuuden huomioon ottaen oheistuttanut kahden Markkulan nähdäkseni tyypillisimpiin aihepiireihin kuuluvan maalauksen valokuvajäljennökset. Toivon kuitenkin, että ne suovat edes jonkinlaisen mielikuvan tälle omalaatuiselle, mutta omalla alallaan vertaansa vailla olevalle taiteilijalle ominaisimmista maalausaiheista ja hänen maalaustavastaan. Lienee vielä syytä mainita, että olen henkilökohtaisesti omasta kokemuksestani todennut, etteivät Markkulan työt äkkiä nähtyinä aina herätä välitöntä ihastusta, mutta niitä kannattaa tutkia perusteellisemmin ja ehkä niiden maailma avautuu mieltä ilahduttavaksi.

Bengt Broms

Joensuu, maamme itäisin kaupunki, sijaitsee Pohjois-Karjalan sydämessä paikassa, missä Pielisen vedet purkautuvat Saimaan vesistöön liittyvään Pyhäselkään. Ympärillä oleva maakunta on jokseenkin harvaan asuttua. Silmäys karttaan jo osoittaa, että kaupungin ympäristö ja koko maakuntakin on vettä ja metsää.

V. 1948 täytti Joensuun kaupunki 100 vuotta. Sen on iältään siis maamme nuorimpia kaupunkoja. Pohjois-Karjalan ainoana kaupunkina on Joensuu kuitenkin ehtinyt kehittyä maakunnan teollisuuden, kaupan ja kulttuurin merkittäväksi keskuspaikaksi. Kauppapaikkanahan Pielisensuu eli Joensuu, joita molempia nimiä tästä seudusta jo varhain virallisestikin käytettiin, on paljon vanhempi kuin kaupungin virallinen ikä osoittaa. Asukkaita oli näille seuduille asettunut jo 1700-luvulta lähtien. Nyt on kaupungin asukasluku n. 30.000.

Joensuu on alusta alkaen ollut Pohjois-Karjalan henkisen elämän keskus. Yksityisten aloitteesta ja varoilla perustettiin jo varhain ensimmäiset koulut. Useat niistä ovat aikansa eläneinä jo kuolleet tai muuttuneet toisiksi, uudemman ajan vaatimuksia vastaaviksi opinahjoiksi ja uusia on jatkuvasti perustettu. Joensuu onkin edelleen tärkeä koulukaupunki. Yli 8.000 oppilasta ja opiskelijaa käy opintiaikalla kaupungissa. Tätä nykyä toimii Joensuussa kansakoulun lisäksi valtion lyseo, tyttölyseo ja yhteislyseo, yksityinen yhteiskoulu, keskusammattikoulu, kauppaopisto, kauppakoulu, naiskotiteollisuuskoulu, talouskoulu ja kaupungin ylläpitämä vapaaopisto. Uusista opinahjoista mainittakoon Itä-Suomen seminaari, joka aloitti täällä toimintansa syksyllä 1953, Pohjois-Karjalan Sairaanhoidaja- ja terveysisäripisto v:sta 1953 ja viimeisin Wärtsilän Teknillinen Oppilaitos teknillisine opistoineen ja kouluineen, joka sai maamme uusasiallisimmat koulutilat viime syksynä, Wärtsilä-Yhtymän lahjoittamana. Muina henkisen elämän ilmentäjinä mainittakoon maankuulu teatteri, Pohjois-Karjalan museo ja monet henkisen elämän rientoja ylläpitävät yhdistykset, jotka kaupungissamme ovat saaneet



lähtönsä ja tukensa. Näistä tulkoon tässä mainituksi Karjalaisen Kulttuurin Edistämisseätiö, joka on rakentanut Joensuuhun kuulun Karjalan Talon toimintansa työssijäksi.

Maakunnan ainoana kaupunkina ja talouselämän keskuksena on Joensuu myös maakunnan liikenteellinen keskus. Joensuu on maakunnan rautateiden ja pääteiden solmukohta, kuten silmäys karttaan jo osoittaa. Maakunnan sisäinen liikenne onkin vilkasta. Junien ja kiskobussien lisäksi saapuu kaupunkiin ja lähtee kaupungista päivittäin yli 100 linja-autoa. Uusi Karjalan tie, joka suuntautuu Joensuusta Imatran kautta etelään ja jota parhaillaan jatketaan pohjoiseen, on lisännyt maantieliikenteen mahdollisuuksia myös maakunnan ulkopuolelle. Ilmateitse liikennöi tänne Kar-Air. Maakunnan päävesitie kulkee kaupungin kautta. Joskin vesitien merkitys on nykyisin vähäistä kanavayhteyden Suomenlahteen katkettua, on siinä kuitenkin viime vuosina ollut havaittavissa renessanssin merkkejä. Poikkei on myös kaupungista etelään johtava Karjalan rata, jonka tilalle maakunta vihdoin saa jo rakenteille pannun Onkamo—Parikkalan rautatien. Parantuneet ja vielä parantuvat liikenneyhteydet suovat elinkeinoille uusia mahdollisuuksia.

Pohjois-Karjalan talouselämä rakentuu hyvin suuressa määrin metsän ja puun varaan. Tosin teollisuuden käyttöön otettavasta puusta vain noin kolmannes jalostetaan maakunnassa, muu osa vaeltaa raakapuuna muualla oleviin jalostuslaitoksiin. Pielisjoki onkin yksi maamme suurimpia uittoväyliä. Puuta jalostavista teollisuuslaitoksista on Joensuuhun sijoittunut Rauma—Repola Oy:n Penttilän saha ja Schaumanin faneeritehdas. Kaupungin talouselämä rakentuu vain osittain, joskin kuitenkin tuntuvasti, suurteollisuuden varaan. Sen sijaan oman alueen tarpeita tyydyttävän pienteollisuuden harjoittaminen ja kaupan käynti on tälle karjalaiselle kaupungille luonteenomaista. Maakunnan tukkukauppa lähes kokonaisuudessaan ja vähittäiskaupastakin suurin osa tapahtuu Joensuussa. Maakunnan asukas käy mielellään kaupun-

gissa ostoksilla ja karjalainen kauppias osaa myynnin taidon.

V:n 1954 alusta liitettiin Joensuuta ympäröinyt Pielisensuun maalaiskunta kaupunkiin. Kaupungin asukasluku kasvoi 2 ½-kertaiseksi ja pinta-ala nelinkertaiseksi. Esikaupunkialueitten asemakaavallinen järjestely on parhaillaan menneillä. Asemakaavallista järjestelyä vaatii jo vanha kaupunkialuekin, sillä Joensuu alkaa vähitellen herätä pienkaupungin idyllisestä unesta. Sitä todistavat jo näkymät kaupungin keskustassa ja siellä jatkuvasti tapahtuva kerrostalojen rakennustoiminta.

Lisäväriä ja elämää kaupungille on antanut vuonna 1960 toimintansa alkanut Pohjois-Karjalan lääninhallitus kaikkine siihen liittyvine virastoineen. Tosinhan ei Joensuun muuttuminen läänin pääkaupungiksi ole tapahtunut yhdellä heitolla, sillä monet aluehallintoelimet ovat tänne jo aikaisemmin pesiytyneet. Kaupungin merkitys maakunnan keskuspaikkana on kuitenkin entisestään vielä lisääntynyt puhumattakaan siitä, että maakunnan asioiden hoito on saatu omiin käsiin. Selvät merkit toiminnan tehostumiseen ovatkin jo nyt näkyvissä. Pohjois-Karjala ja Joensuu kulkevat ilmeisesti kohti parempia päiviä.



Joensuussa 13. 1. 1962.

Tauno Juntunen.

# Graduation Ceremony

Lukukauden alussa oli Dundeeassa Graduation Ceremony, jossa edellisen lukuvuoden aikana loppututkintonsa suorittaneet saivat oppiarvonsa ja sen merkkinä tiedekunnan värillisen hupun viittaansa, joka nyt on musta. Kaikki opiskelijat saavat ottaa osaa tähän tilaisuuteen, ja beaneille annetaan jopa ilmainen juna-lippu Dundeehen.

Pukeuduimme akateemiseen juhla-asuun ja lähdimme matkaan meitä varten tilatulla erikoisjunalla. Perille saavuttuamme järjestäydyimme pitkäksi jonoksi, jota johtivat magistrands (neljännen vuoden opiskelijat) beaanien marssiessa viimeisenä. Kuljimme ympäri kaupungintalon edessä olevaa aukiota laulaen vanhoja tuttuja lauluja kuten Clementine'a ja Our Family'a. Tätä teimme noin tunnin ajan yleisön kerääntyessä aukion reunoilta katsomaan touhujamme. Vähän ennen tilaisuuden alkua menimme sisälle kaupungintaloon, jossa maistereiksi ja tohtoreiksi vihittävien omaiset jo odottivat parvekkeilla. Lauloimme ja metelöimme koko ajan, ja serpentiineinä käytetyt WC-paperirullat lentelivät ympäri. Joku keksi ruveta huutamaan «bejantines up», jolloin kaikkien ensimmäisen vuoden opiskelijatyttöjen oli lopulta pakko nousta ylös. Sen jälkeen vaadittiin heitä laulamaan laulu. Tilanne kehittyi sellaiseksi, että kaikkien, yksinpä urkujen soittajan-kin, oli vuorollaan noustava ylös laulamaan jokin laulu.

Itse seremonian alkaessa ja Dundeen pormestarin puhuessa yleisö sentään hiljensi vähäksi aikaa. Vihittävät tulivat lavalle yksi kerrallaan, ja asianomaisen tiedekunnan dekaani pyysi pormestarilta lupaa myöntää maisterin- tai tohtorin arvo ko. opiskelijoille. Tämän jälkeen luettiin kullekin promovoitavalle erikseen latinankielinen kaava, ja hänen selkäänsä pantiin värillinen huppu, joka esim. humanistisella tiedekunnalla on pu-

nainen. Sen jälkeen poistui vastaviihitty maisteri tai tohtori lavalta, ja koko toimitus oli kestänyt vain n. viisi minuuttia. Varsinaisen aktion jälkeen yliopiston Principal piti joka vuosi jännityksellä odotetun puheen, ja nytkin se oli sängen vaikuttava, sillä siteerauksia kuuli vielä pitkän aikaa jälkeen päin. Päätteeksi lauloimme tietysti Gaudeamus igitur'in.

Tilaisuus ei ehkä arvokkuudessa ollut meidän promootioidemme vertainen, mutta oli varsin hauska päästä seuraamaan tätäkin traditiota. Kovin paljon ei tämä joka-vuotinen tilaisuus tuntunut kaupungin asukkaita liikuttavan, sillä palatessamme takaisin junalle kysyttiin meiltä, oliko tapahtunut jotain erikoista, koska oli niin paljon punaviittoja liikkeellä.

Yliopiston hallinto on Skotlannissa järjestetty jonkin verran eri tavalla kuin meillä. St. Andrews'in yliopiston johto käsittää seuraavat henkilöt ja elimet: kanslerin valitsee eliniäksi General Council, johon kuuluvat professorit, loppututkintonsa suorittaneet opiskelijat sekä University Court'in jäsenet, joita ovat yliopiston johtaja (Principal), rehtori, college'ien johtajat, St. Andrews'in ja Dundeen pormestarit sekä joukko muita Senatus Academicuksen erikseen määräämiä henkilöitä. Senatus Academicuksen tehtävänä on huolehtia opetuksen järjestämisestä ja kurin ylläpidosta. Tähän elimeen kuuluvat yliopiston johtaja ja professorit sekä erikseen valitut luennoitsijat. University Court taas nimittää johtajat college'hin, joilla on myös oma neuvostonsa, College Council. Principal'in nimittää valtio tehtävänsä, ja hän on virkansa puolesta Senatus Academicuksen presidentti sekä varakansleri.

Rehtorin valitsevat joka kolmas vuosi kaikki yliopiston kirjoissa olevat opiskelijat. Rehtorin toimiaika on näin lyhyt senvuoksi, että jokainen opiskelija pääsisi osalliseksi vaaleihin ainakin kerran

opiskeluaikanaan, sillä tavallinen Master of Arts-tutkintohan kestää vain kolme vuotta. Satuun olemaan sopivaan aikaan St. Andrewsissa, sillä viimeksi pidetyt rehtorinvaalit sattuivat juuri viime syksyksi. Rehtoriehdokkaiden ei tarvitse olla yliopiston piiriin kuuluvia miehiä; yksi tämänkertaisista kandidaateista ei ollut edes koskaan opiskellut missään yliopistossa. Tavallisesti he ovat eri aloilla kunnostautuneita maan- tai maailmankuuluja henkilöitä. Tällä kertaa ehkä kuuluisimmat ehdokkaat olivat kirjailija ja tiedemies C. P. Snow ja meilläkin tunnettu kapellimestari Sir Malcolm Sargent.

Vaalikampanja alkoi jo useita viikkoja ennen vaaleja. Eräänä yönä oli yliopiston seinille ilmestynyt lyhyitä ja ytimekkäitä mainoslauseita: Snow for Rector, MacLeod for Rector jne. Aluksi kampanja oli suhteellisen rauhallista, opiskelijat kirjoittelivat luentosalien tauluille ehdokkaitensa nimiä, ikkunoihin ja seinille liimattiin mainoksia. Kuitenkin tunnelma vähitellen tuli kiihkeämmäksi, ruvettiin sepittämään tarkoitukseen sopivia lauluja ja runonpätkiä, ja innokkaimmat yrittivät suorittaa käännöstyöstä toveriensa keskuudessa.

Viikkoa ennen vaaleja pidettiin ns. Rectorial Heckling, tilaisuus, jossa rehtorikandidaatin ehdottaja ja ehdottajan kannattaja pitivät määrätynpituisen puheen, jonka jälkeen yleisö sai tehdä kysymyksiä heille. Kaikki olivat ilmeisesti päättäneet saapua tilaisuuteen hyvissä ajoin, sillä jo tunnin verran ennen tilaisuuden alkua oli sali täyttynyt. Kunkin ehdokkaan kannattajat kokoontuivat omaan ryhmäänsä, ja taas ruvettiin laulamaan, huutamaan ja viheltämään. Kaikki metelöivät valtavasti eikä kukaan välittänyt, mitä toiset sanoivat. Kun sitten tuli puheiden ja kysymysten vuoro, ei kukaan tietenkään kuullut mitään, mutta en luule, että se olikaan päätarkoitus. Puheenvuoron saaneet kyllä yrittivät parhaansa mukaan saada äänensä kuuluville, eräskin poika nousi toisen olkapäille puhumaan, mutta joku heitti hänen päälleen mukaansa varaamia vehnäjuahoja, ja eräs toinen ampui häntä koko ajan vesipistoolilla, joten hänen oli luo-

vuttava taistelusta. Ja kaiken yläpuolella lentelivät taas paperista taitetut lentokoneet ja WC-paperirullat. Tilaisuus kesti noin kaksi tuntia, jonka jälkeen lähdettiin äänet käheinä vielä jatkamaan vaalikampanjaa Peter's Cafe'hin, joka on opiskelijoitten suosiossa oleva kahvila. Osa tilaisuuteen osallistuneista meni «pier walkille» tunteitaan viilentämään.



**Pier Walk**

Viimeisen vaaliviikon alkaessa levitettiin kaupungille julisteita, joista jo saattoi päätellä, että viimeinen rynnistys tulisi olemaan raju. Julisteet nimittäin sisälsivät seuraavanlaisia ohjeita: kaikkea yksityisomaisuutta on kunnioitettava, kaupungin historiallisia rakennuksia ei saa vahingoittaa, ruumiillista väkivaltaa on koettettava välttää, kaupungin asukkaita on kohdeltava siististi jne. Lukiessani näitä julisteita tunsin olevani jokseenkin rikollinen yksilö, mutta myöhemmin huomasin, että ennakkovaroitukset olivat kyllä tarpeen. Viimeisen viikon aikana järjestettiin luentoja väliajoilla yliopiston pihanurmikolla (jolla kukaan ei koskaan muulloin kävellyt) demonstraatioita. Ne saivat aivan mielikuvituksellisia muotoja: punaiseen viittaan puettu räsynukke heitettiin alas erään rakennuksen katolta, erästä pyjamaan pukeutunutta opiskelijaa



# B r a u n s c h w e i g

kannettiin sängyssä ympäri pihaa, läheisestä ratsastuskoulusta lainattiin hevonen, jolla ritariksi pukeutunut poika ratsasti muun kannattajajoukon seuraamana, ja koko ajan huudettiin iskulauseita. Täytyy tunnustaa, etten oikein päässyt selville kaikkien demonstraatioiden symboliikasta, mutta pääasia kai olikin, että kulki joukon mukana. Tämä rehtorinvaalikampanja vaikutti opettajiinkin, sillä vaaliviikon aikana vietettiin useat seminaariharjoitukset pohtien, olivatko mielenosoitukset viime vuonna paremmat kuin nyt.

Marraskuun 10. päivänä astuimme siten vaaliuurnille, ja seuraavana päivänä oli tulos selvä: niukalla ääntenenemmistöllä oli C. P. Snow valittu St. Andrews'n yliopiston rehtoriksi seuraavaksi kolmi-vuotiskaudeksi.

Turussa, 6. 2. 1962.

Liisa Salmi.

Turun yliopistossa kävijä löytää helposti mäellä sijaitsevalle laitokselle, itse yliopisto on tiennäyttäjänä. Myös meillä Braunschweigissa kiinnittyy helposti huomio jo kaukaa nähtävissä olevaan symboliin, moderniin kerrostaloon, joka on monien instituuttirakennusten ja luentosalien ympäröimä. Sitä paitsi rakennetaan jatkuvasti uutta, kuten esimerkiksi vuosi sitten valmistunut Auditorium Maximum, joka käsittää kaksi suurta salia, joihin mahtuu yli 1000 henkeä. Juhlasaleja käytetään myös luentosaleina. Parhaillaan rakennetaan uutta taloa, jonne sijoitetaan rehtorinkanslia ja matematiikan laitos. Vähän etäämpänä on rakenteilla uusi Mensa, ylioppilasruokala sekä teknillisiä instituutteja, jotka vaativat paljon enemmän tilaa kuin humanististen tieteiden laitokset.

Opiskelu on luonnollisesti aivan toisenlaista kuin Turussa. Painopiste on teknil-



lisissä aineissa, joita edustavat konerakennus alaosastoineen, sähkötekniikka ja konerakennusinsinööri-instituutti, arkkitehti-, kemian- ja farmasianosastot sekä matemaattis-fysikaalinen instituutti. Korkeakoulussa on myös filosofinen tiedekunta, joskin sen puitteissa on mahdollisuus opiskella vain muutamia aineita. Tästä johtuen opiskelee korkeakoulussamme vain sängen vähän tyttöjä, mikä on kovasti valitettavaa. Meillä on useita satoja ulkolaisia ylioppilaita, varsinkin paljon kreikkalaisia, turkkilaisia, persialaisia, mutta myös paljon intialaisia ja useita norjalaisia.

Professoreittemme joukossa on muutamia kansainvälisesti tunnettuja suuruuksia, kuten esim. prof. Schlichting, lentokoneenrakentaja prof. Wintter ja fyysikko prof. Justi, jonka instituutissa onnistuttiin muuttamaan hiili suoraan sähkövirraksi.

Braunschweigissa on noin kaksi kertaa enemmän opiskelijoita kuin Turussa, mistä johtuu, etteivät opiskelijoiden väliset suhteet ja taas suhteet professoreihin ja assistentteihin ole kovin henkilökohtaiset. Ainoastaan vanhemmat opiskelijat ja joillakin erikoisaloilla olevat työskentelevät pienemmissä ryhmissä saaden täten enemmän kontaktia toisiinsa. Meillä on vain muutamia ylioppilasasuntoloita, joten suurin osa opiskelijoista asuu hajanalla kaupungilla. Sekään ei luonnollisesti edistä yhteydenpitoa opiskelutovereiden välillä, mutta tietenkin tutustumista kaupungin asukkaisiin.

Korkeakoulun ulkopuolinen ylioppilaselämä rajoittuu kunkin muodostamaan ystäväpiiriin. On myös olemassa yhdistyksiä ja kerhoja, esim. poliittisia ryhmittymiä, urheilu- ja filmikerho, ulkomaalaisten muodostama yhdistys, radiotekniikka askartelukerho, sekä myös lentokerho, jossa talvisin puuhataan lentokoneiden rakentamisen parissa ja kesäisin lennetään. Kiistanalaisia ovat n.k. Verbindungen, joita missään tapauksessa ei saa sekoittaa suomalaisten osakuntien kanssa, kuten usein tapahtuu. Verbindungen ovat sängen erilaisia ylioppilasjärjestöjä, osittain uudenaikaisia, kriittisiä ja vastaanottavia, mutta toisaalta on myös

olemassa takapajuisia, vanhentuneen säätyjärjestelmän ja kuolleiden traditioiden työssijojä.

Suomalaiset stipendiaatit saavat helposti kontaktia saksalaisiin ja poislähtiesään heillä on jo suuri ystäväpiiri. Mutta ehkä ei aina pitäisi lähettää Braunschweigiin ainoastaan germanisteja, vaikka heille siitä kielenoppimisen kannalta onkin eniten hyötyä. Varsinaista germanista kielitiedettä teknillisessä korkeakoulussamme tuskin voi harjoittaa, ja suurin osa uudesta opitusta saksankielentaidosta onkin omaksuttu teatterissa, elokuvissa, sekä Mensassa ja eri tilaisuuksissa käydyissä keskusteluissa. Niinpä olen sitä mieltä, että aivan hyvin tänne voisi lähettää jonkun Saksasta kiinnostuneen dentistin, medisiinarin tai psykologiaa opiskelevan. Omasta alastaan he tuskin oppivat mitään, mutta kuten mekin Turussa, voivat he täällä laajentaa näköpiiriään heitä kiinnostavassa maassa.

Nyt vielä muutama sana itse Braunschweigista. Ennen sotaa se oli kaunis keskiaikainen kaupunki, josta kirkkoja lukuunottamatta on jäänyt hyvin vähän jäljelle. Kaikki muu on tuhoutunut sodassa ja kaikki, mitä on jälleenrakennettu, ei ole aina niinkään onnistunutta. Jäljelle jäivät Henrik Leijonan linna, vanha raatihuone ja tuomiokirkko. Kulttuuripuolesta huolehtii vilkas, mutta konservatiivinen teatteri sekä julkinen että yksityinen taidogalleria, erilaiset museot jne.

Braunschweigin teollisuus on maailmankuulu erilaisista tuotteistaan. Volkswagen- ja Siemens-tehtailla on kaupungissa suuret haaraosastonsa, sitäpaitsi on vielä koko joukko suurempia ja pienempiä konerakennustehtaita, kemiallisia laitteita jne., joten voidaan hyvällä syyllä puhua mitä erilaisimpien teollisuuksien sävyttämästä kaupungista. Kaikkialla Braunschweigissa tuntee vyöhykerajan läheisyyden olemassaolon.

Toivon antaneeni pienen kuvauksen Braunschweigista ja sen korkeakoulusta. Kiinnostunut suomalainen stipendiaatti, olkoonpa hän sitten germanisti tai dentisti, ei tulisi täällä varmastikaan pitkästytyään.

Peter Stockrahm.  
cand. mach.

# Lien siousta

Tätäkö se tiesi  
kun ystävät pakenivat  
ja koirat nostivat jalkaansa  
Sitä koko maailmanmeno:  
nostetaan jalkaa yksinäiselle  
ja pylväät uneliaina toisiinsa  
Sillä tieto tuli ja söi vanhuudenviisauden  
Rikkiviisaus tuli ja söi uskon  
Massoilla on sapelinsa  
                  isminsa  
                  sun logiansa  
Mutta yksinäisellä on kirous  
ja iankaikkinen armo  
käydä hullusta.

## T e r t t u   A i r a k s i n e n

*t*           rakkauteni sinuun muistan ilmielävästi  
kun juoksimme käsi kädessä  
ja suutelit minua keskellä katua  
*o*           kun ihmiset unohtuivat  
ja sinä nauroit heille  
*i*           kaikki oli kirkasta  
nyt en tavoita sitä enää rakas  
ymmärräthän  
raskas vesi peittää pupillini  
ja muisto syvenee haavaksi

A  
k  
i

O  
u  
r  
a

# Kuplia

Hyvää huomenta, kuinka osasto voi tänään?

— Hyvää huomenta tohtori, kiitos hyvin. Yö oli rauhallinen, mutta olen hie-  
man levoton herra Tuomisesta . . .

— Onko rouva huonompi, ei kai lämpö ole noussut?

— Ei, mutta verensiirrotkaan eivät enää auta. Erithrosyytit ovat laskeneet vii-  
teenkymmeneen, ja vuoto yhä vain pa-  
henee.

— Vai niin, käänne ei varmaankaan ole  
kaukana. Verensiirtoja on paras suorittaa  
aina kahden tunnin kuluttua. — Onko  
mies valvonut koko yön?

— Melkein, vasta noin tunti sitten sain  
hänet lepäämään siksi aikaa, kun vaih-  
doimme lakanat. Mutta ei hän nuku, ma-  
kaa vain silmät auki eikä suostu otta-  
maan unilääkettä.

— Hm, loppu tulee todennäköisesti tä-  
nään, koettakaa saada mies lepäämään.  
Rouvan hoitoa on paras jatkaa entiseen  
tapaan, jos näyttää tarpeelliselta, antakaa  
glukoosia intravenöörisesti. — Herra Ki-  
vinenhan pääsee pois tänään. Varatkaa  
hänen paikkansa heti, saamme luultavasti  
erään kiireellisen ulcus-tapauksen. Jaaha,  
ei tänään sitten muuta ollutkaan? Jos mi-  
nulle soitetaan, sanokaa, että olen osas-  
tolla ja tulen noin tunnin kuluttua.

— Hyvä on tohtori. Oppilas Saira tulee  
mukaan. Jos jotain erikoista ilmenee,  
soitan osastolle.

Huoneessa oli aivan hiljaista. Avoimesta  
ikkunasta tuleva ilmavirta heilutteli val-  
koisia ikkunaverhoja. Ulkoa kuului junan  
vihellys, kelloi löi kahdeksan. Talitiainen  
lennähti ikkunalaudalle ja helähdytti  
kirkkaan tititynsä. Katsella killisteli  
huoneeseen, nokkasi murusen kittiä ikku-  
nasta ja lennähti tiehensä. Läheisessä  
puussa varpuset riitelivät aamuaterias-  
taan. Kaupungin päivä oli alkanut, mutta  
se ei kyenyt tunkeutumaan huoneeseen.

Mies istui vuoteen äärellä pidellen kaa-  
rimaljaa naisen sylissä. Nainen oli puolit-  
tain istuvassa asennossa. Hänen kasvonsa  
olivat kalpeat, silmät olivat kiinni ja kas-

---

## Tentti edessä



Martti Kokkola

voja kehystävä tumma tukka korosti niillä viiptyvää tuskan häivettä. Hänen suustaan ja nenästään tippui koko ajan verta.

Hitaasti mies käänsi päänsä ikkunaan. Hänen katseli tiaista, kuuli junan vihellyksen, mutta ilmeikään ei osoittanut hänen tajuavan ympäristöään.

Aamuaurinko kimalteli maljassa olevassa veressä, saaden sen näyttämään irvokkaan punaiselta. Pienissä verikuplissa valo taitui spektriiksi, leikki hetken maljan seinämillä, kunnes kuplat yht'äkkiä särkyivät.

Mies tuijotti eteensä. Kaksi vuotta he olivat olleet naimisissa. Onnellisia omistaessaan oman kodin ja toisensa. Nyt hän istui vaimonsa vieressä kuolemanhiljaisessa sairaalahuoneessa, kuunnellen yksitoikkoista, läähättävää hengitystä, joka ilmaisi kuoleman vielä odottavan . . .

Hän tuijotti kaarimaljassa olevaa verta. Kolme vuorokautta hän oli nähnyt, kuinka se hitaasti tippui maljaan, nähnyt, kuinka elämä sen mukana poistui kalpeasta hiljaisesta olennosta.

Veri, lämmin, punainen neste täytti kokonaan hänen tajuntansa. Veri oli koko maailma, veri oli itse elämä . . . ja sitä Lea ei saanut . . . Lea, joka oli täynnä elämää . . . miksi juuri hänen piti se menettää? . . . Lea rakas, minulla on verta, minä annan Sinulle omani, että Sinä saisit elää . . . Sinun täytyy elää . . . Miksi kukaan ei auta? Hyvä Jumala, anna Lean elää, elää . . . minä en jaksa ilman Leaa . . . en jaksa . . .

— — —  
— Hyvä on, hän näyttää nukkuvan. Onko hän syönyt mitään?

— Ei mitään ja vastusteli koko ajan lepäämään tulemistakin. Vasta kun sanoimme vaihtavamme lakanat, hän suostui lähtemään.

— Antakaa hänen nukkua mahdollisimman pitkään ja koettakaa saada hänet myöskin syömään jotain, sitten kun hän herää. Rouva ei kestä enää iltaan, ja silloin mies tulee tarvitsemaan kaikki voimansa. Mikäli näyttää tarpeelliselta stimuloikaa lievästi. Jos rouva valittaa tuskia, antakaa pari viivaa morfiinia.

— Hyvä on tohtori. Kun käänne tulee, lähetän teille sanan.

— — —  
Ensimmäistä päivää naimisissa. Askeleitaan kiirehtien mies nousi portaita viidenteen kerrokseen. Ihmellistä tämä elämä. Eilen hän vielä oli tavallinen konttoristi ainaisine rahahuolineen ja riitoinen vuokraemännän kanssa. Nyt onnellinen aviomies matkalla aamiaiselle omaan kotiin, jossa vaimo odotti, ylpeänä tarjotakseen ensimmäisen omin käsin valmistamansa aterian miehelleen . . .

— Hyvää huomenta rakkaani. Kuinka Sinä voit tänään?

— Hyvää huomenta rakas mieheni. Kiitos muuten oikein hyvin, mutta lapset eivät antaneet nukkua viime yönä.

— Vai niin. — Sinä olet aina yhtä loistava. Tiedätkös, minä en oikein osaa olla naimisissa, tarkoitan, etten vielä ole tottunut siihen. En tiedä, mitä oikein ajattelin. — Ei, mutta minullahan on kiire, johtaja sanoi tarvitsevana apua jossain hedelmäkauppasopimuksessa. Onko aamiainen jo valmis rakkaani? Minulla on kerrassaan poikamieskonttoristin nälkä.

— Älä nyt siinä hupsuttele, Martti. Olen koko aamun yrittänyt ottaa perheenemännän velvollisuudet vakavasti ja sitten Sinä tulet lörröttelemään, niin että unohdan koko aamiaisen. Hetkinen vain, ole hyvä ja istuudu pöytään, aamiainen on valmis. Leikkaan vain leipää. Tiedätkö, en ole koskaan tuntenut itseäni niin tärkeäksi kuin tänä aamuna maitokaupassa. Perheenemäntä katsos? Litra maitoa ja jotain leipää. Onko tuo hapanleipä tuoretta? — Kuule, en muistanut edes mistä leivästä pidät.

— Minä pidän Sinun leikkaamastasi leivästä. Hyvänen aika, älä leikkaa noin. Katso nyt satutit itsesi. Onneksi veitsi ei ollut terävä, olisi saattanut viiltää palan sormestasi.

— Ah, ei se mitään tee, pieni haava vain. Odota hetkinen, käyn pesemässä käteni. Kaalikääryleet ovat hellalla, ota itse, jos sinulla on kiire.

— Lea, kuulehan . . .

— Niin . . . ?

— Muista tästä lähtien aina leikatesasi, että minulla on ainoastaan yksi vaimo. Enkä suinkaan halua menettää häntä . . .

— Ole hupsimatta. Saat suukon, jos veren näkeminen tekee pahaa . . .

— — —  
Mies heittelehti unissaan, ikäänkuin vaistoten jotain olevan tapahtumassa. Uni oli hetkeksi poistanut nykyisyyden, ja siihen herääminen oli vaikeaa.

— Herra Tuominen, herätkää. Rouvanne on nopeasti huonontunut. Hän haluaa Teidät luokseen. Hyvänen aika, herätkää nyt jo. Aikaa ei ole paljon, rouva on hyvin heikkona . . .

— Mitä . . . missä minä olen . . . onko jotain tapahtunut . . . missä Lea on? Sisar, mitä nyt. Olenko minä kauan nukkunut, miten Lea voi, sanokaa jotain . . . Hyvänen aika tohtori . . . onko Hän . . . ?

— Hän meni juuri, kaikki kävi nopeasti, aivan huomaamatta. Sisar tuli hakemaan minua klinikalta ja sillä aikaa . . .

— — —  
— Äiti, eikö isä jo pian tule? Paljonko kello on?

— Tulee, tulee. Älä nyt hosu. Hänellä voi olla joku kiireellinen leikkaus tai sairaskäynti . . .



— Niin, mutta kun isä lupasi tuoda minulle tikkukaramellin.

— No, mutta tuohan, jos on kerran luvannut. Odota nyt vain kiltisti. No niin, ovikello soi. Menehän avaamaan.

— Kaarina tuo ruoan heti pöytään.

— Iiisää, isä, isä, muistitko sinä, kun äiti sanoi, että sinä kyllä muistat, kun olet luvannut . . .

— Hei, hei, muistinhan minä, mutta saat sen vasta sitten, kun olet kiltisti syönyt. Huomenta rakkaani.

— Mitä kuuluu, nukuitko hyvin viime yönä?

— Huomenta, huomenta. Martti vähän itkeskeli, mutta nukuin aamulla pitempään. Oliko kovasti kiirettä? Ole hyvä ja käy heti pöytään. Kaarina tuo ruoan aivan kohta.

— Kiitos, kiitos. Martti . . . tulehan syömään. Aah, kaalikääryleitä. Sinä sitten osaat yllättää, Mirja. Tiedätkö, olen monta kertaa ajatellut, etten olisi onnellisessa avioliitossa, ellei minun vaimoni osaisi tehdä kaalikääryleitä. — Nyt oli pitkää aikaa rauhallinen aamu. Osastolta vapautui muutama paikkakin, niin että paine varmasti hellittää vähäksi aikaa. Rasmus kutsui muuten illalla kahville, tapasin hänet, kun keskustelimme erästä syöpätapauksesta. Nuori rouva, meni tänä aamuna yht'äkkiä — kuulehan antaisitko vähän lisää kastiketta.

★

Tämä novelli on julkaistu Kirjallisuustieteellinen Kerho Ukri r.y:n julkaisussa Aamumaisema, joka tuli julki viime vuoden lopulla. Tämä on Ukrin toinen julkaisu ja se poikkeaa sikäli ensimmäisestä, ettei se ole totunnaisessa mielessä antologia, vaan pyrki yksityisten kirjoittajien ohessa antamaan kokonaiskuvan myös viisi vuotta toimineesta kerhosta. Tätä osoittaa jo se, että kerhon vajaasta neljästäkymmenestä jäsenestä on nyt mukana melkein kolmekymmentä.

Keskuspaikastaan Joensuusta käsin on kerho koonnut ympärilleen käytännöllisesti katsoen kaikki pohjoiskarjalaiset kirjoittajat. Tämän lisäksi siihen kuuluu muutama jäsen muualta, joita liittyy yhteen joko siteet Pohjois-Karjalaan tai kerhon omaksuma vapaamielinen linja.

Kun toiset kirjalliset ryhmät ovat tavallisesti lähteneet ohjelmalliselta pohjalta, on Ukrin tarkoituksena puhtaasti käytännöllinen ja opastava yhteydenpito kirjoittajien kesken.

## Kertomisen arvoista



Tällä kertaa on esittelyvuorossa Savo-Karjalaisen Osakunnan amerikkalainen ulkojäsen, Daniel Smith, joka on innolla seurannut osakuntansa toimia — kieltä taitamattomana.

Berkeleyyn High Schoolista keväällä päässeenä Danielin oli parasta seurata Fullbright-isäänsä, joka muun perheen ohella suunnisti kesällä Turkuun. Danielille oli Eurooppa tuttu jo ennestään, sillä hän on käynyt koulua mm. Englannissa v. 1955. Kysyimme, miksei hän asu perheensä parissa kaupungilla. Vastaus oli lyhyt: haluan tutustua suomalaiseen ylioppilaselämään ja ylioppilaisiin. Ja siihen hän ylioppilastalo on omiaan. Opiskeluaineet: saksa ja matematiikka. Mutta entä kielivaikeudet? Well, matematiikka on kansainvälinen kieli, you know. Harrastukset: valokuvaus, radioiden purkaminen ja ennen kaikkea uinti. Tulimme hyvin vakuuttuneeksi siitä, että osakuntamme uimaharrasteet saivat huomattavan happilisan, sillä Daniel on uinut mm. samassa uintijoukkueessa, missä Ilkka Suvanto oli Amerikassa taitoa hankkimassa. — Entä, mikä kaupungissamme herättää huomiota? «Jatkuva rakennustyö.» — Entäs ylioppilastouhuilussamme? Well, meillä Amerikassa ei ole «caddle markets» keskellä viikkoa, kuten teillä. Vaikenimme. Sanakirjassa sanotaan, että karjamarkkinat . . .

Toivottavasti Daniel Smith viihtyy joukossamme.

t.a.

# \*\* OSAKUNTA - UUTISET \*\*



Avioliiton partaalle ovat astuneet osakuntamme merkkihenkilöt sihteeri Ossi Lindqvist ja isäntä Matti Pantio. Molempien nimettömään sormeen vasemmassa kädessä keltainen kultainen sormus on ilmestynyt joululoman tienovilla.

Mainittakoon, että osakunnan hallituksessa tapahtuneen voimakkaan säätykieron vaikutuksesta kuljeskelevat täydellistä tai osittaista vapauttaan menettämättä miespuolisista jäsenistä enää vain Kokkola ja Puhakka.

## KESKUSTELUA

Osakuntamme puheliimpien jäsenten piirissä on syntynyt ajatus keskustelukerhon aikaansaamisesta. Tällainen todellakin aikaansaataaneen, sillä tätä kirjoitettaessa on jo ensimmäisestä keskustelutilaisuudesta päätetty. Alustajana toimii civis Rollo Kolehmainen, jolla on mainio ura takanaan Käen toimitussihteerinä ja aiheena on taiteen estetiikka.

Keskustelutilaisuuksia tultaneen järjestämään noin nelisen kappaletta kevään kuluessa. Alustajien joukossa on alustavasti mainittu mm. inspehtori, professori Paavo Voipionkin nimi.

Myös muiden osakuntien jäsenet ovat tervetulleita tilaisuuksiin.

## OSAKUNTAKOKOUSTEN TEKEMÄ

### PÄATELMIA

#### 23. 1. päätettiin

civis Martti Julkunen, ansiokkaasti toiminut apubeaaniohjaaja syyslukukaudelta, valita osakunnan toiminnanjohtajaksi. Hänen tehtävänään tulee lähinnä olemaan teieltojen ohjelmien järjestely ynnä osakunnan toiminnan yleisasemakaavan tekeleiminen. Huomattavia henkilökysymyksiä käsitteli myös toinen tärkeä päätös. Osakunnan lipunkantaja civis Brummer kantaa tällä hetkellä asetta Suomen Armeijassa, ja koska oli erittäin todennäköistä, ettei hän saisi riittävässä määrin ns. lipunkantolomia, päätettiin hänen sijaisekseen valita civis Klossner, jolla katsottiin olevan tarpeelliset psykofyysiset edellytykset mainitun tehtävän asianmukaiseksi hoitamiseksi. Edelläesitetystä johdettiin suoranaisesti, että c. Klossner vapautui hänelle aiemmin uskotusta airuen tehtävästä. Hänen seuraajansa tässä virassa on c. Helka Härkönen.

#### 6. 2. päätettiin

koska on ilmeentynyt, että c. Julkunen tarvitsi kaiken aikansa osakunnan toiminnan ohjaamiseksi — erittäin ymmärrettävää — päätettiin hänet apubeaaniohjaajana korvata c. Raili Hynnillä.

Hallitukselle annettiin valtuudet toimia seniorijärjestön perustamiseksi.

## REKIVIISU

Osakunnan lehtihuone on saanut seinälleen Rekiviisun. Taulun lahjoitti taiteilija Boni Pelkonen, jonka siveltimestä työ on lähtenyt.

Viralliset luovutuskahvittelut olivat seitsemäntenä helmikuuta. Osakunnan puolesta ottivat taideteoksen vastaan inspehtori ja kuraattori. Taiteilija Pelkoselle luovutettiin osakuntanauha, jonka kiinnitti perinnäisen tavan mukaan emäntä.

*BAARI*  
**Kurjentupa**

KIINAMYLLYNKADUN  
ja  
VÄHÄ-HÄMEENKADUN KULMASSA

**Ruokala-Kahvila AHTI**

Hämeentie 14

Avoinna arkisin klo 6.30—20.00,  
sunnuntaisin 10—15

SUOSITTELEMME  
halpoja opiskelija-annoksiamme

**VUOLAN HERKKU JA  
SIIRTOMAATAVARALIIKE**

Hämeenkatu 1, puh. 18 658

*Opiskelijat  
suosikaa*

*ilmoittajiamme*

## SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

Rehtorinpellontie 4. Puh. 30 253

Inspehtori  
Kuraattori

Prof. Paavo Voipio  
Dos. Bengt Broms

**Hallitus**

Emäntä  
Isäntä  
Taloudenhoitaja  
Sihteeri  
sekä cives

Ulla Saastamoinen  
Matti Pantio  
Ilmo Ahola  
Ossi Lindqvist  
Martti Kokkola  
Seppo Okko  
Heikki Puhakka

**Beanihjaajat**

Pertti Malin  
Raili Hynninen  
Seppo Rytkönen

**Urheiluohjaajat**

Arvo Ovaskainen  
Asko Ruuskanen

Lehdistösihteeri  
Arkistonhoitaja  
Apulaissihteeri  
Toiminnanohjaaja

Anneli Etholen  
Marja Knuutinen  
Kirsi-Marja Kurki  
Martti Julkunen



## BAAREISSAMME

aterioitte nopeasti ja edullisesti.

Maukkaita, lämpimiä ruoka-annoksia, herkullisia voileipiä, kahvia ja virvokkeita.

AAA — Kauppatorin varrella

HELMI — Aninkaistenkatu 18

JOHANNA — Hämeentie 44

KATRIINA — Uudenmaankatu 13

KESTI — Yliopistonkatu 26

KORONA — Aninkaistenkatu 3

MAKUPALA — Humalistonkatu 17

ROSITA — Puistokatu 3

Tervetuloa!



**Turun  
Osuuskauppa**

PAPERI JA KEMIKALIA

## VÄINÖ LEHTO

(Veikkausasiainmies)

Hämeenkatu 1, puh. 25 333

## KAMPAAMO TÄHTI

★ Loistavia värihuhteluja

★ Hyviä permanenttejä

KÄSITYÖLIIKE

## VIVI PALIN

Hämeenkatu 8, puh. 17 030

MAKEISKIOSKI

## K. LEHTI

Aivan kunnan vieressä

**Sisusta**

# Häkli

**kalustein**

Häkli-huonekaluilla löydätte aina sopivan ratkaisun kalustattepa kotinne kokonaan tai osittain.

OPISKELIJOILLE MYÖNNÄMME ERIKOISEDUN.

## MYYMÄLÄT TURUSSA:

Eerikinkatu 7, Kauppiaskatu 9, Humalistonkatu 15.

Puh. sarja 29 120.